ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatele: S. C.,** zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Žitná 45, Praha 1, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 8 Az 204/2003 - 19 ze dne 30. 7. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností shora označený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2004, č. j. 8 Az 204/2003 - 19, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 10. 2003, č. j. OAM - 717/VL - 14 - BE - 05 - 2001, kterým správní orgán rozhodl o zastavení řízení o udělení azylu podle § 25 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu); a o nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

Stěžovatel opírá svoji kasační stížnost o důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel namítá, že vzhledem k okolnostem, za jakých bylo učiněno zpětvzetí žádosti o udělení azylu, lze pochybovat o všech náležitostech právního úkonu. Správní orgán

a ani soud se tak nezabývaly náležitostmi vůle a jejího projevu, tak jak jsou stanoveny teorií práva, tj. zejména svobodou vůle, vážností vůle, srozumitelnosti a určitosti projevu vůle. Vzhledem k okolnostem ohledně znásilnění manželky stěžovatele lze považovat za pochybnou svobodu vůle, ale a to především, vážnost vůle, kdy stěžovatel svým jednáním nechtěl způsobit právní následky vedoucí k zastavení správního řízení. V daný okamžik se jednalo o emocionální vyústění dané situace, která se skutečnou vůlí stěžovatele neměla nic společného. Stěžovatel tak namítá vadu řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Současně podle tvrzení stěžovatele došlo k nezákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zároveň stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek Městského soudu v Praze byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkazuje na obsah správního spisu, zejména pak na podání stěžovatele ve věci zpětvzetí žádosti o udělení azylu, a dále na vlastní podání a výpovědi, jež stěžovatel učinil během správního řízení. K námitkám uvedeným v kasační stížnosti pak správní orgán uvádí, že stěžovatelovo psychické rozpoložení je irelevantní a nemá vliv na řízení o udělení azylu. Za relevantní lze považovat pouze stěžovatelova podání k příslušnému správnímu orgánu nebo soudu. V daném případě správní orgán vydal rozhodnutí, kterým se řízení o udělení azylu zastavuje podle ustanovení § 25 písm. a) zákona o azylu, protože stěžovatel vzal svoji žádost zpět. Z uvedených důvodů žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost a neshledává důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 7. 10. 2003, č. j. OAM - 717/VL - 14 - BE - 05 - 2001, bylo řízení o udělení azylu podle § 25 písm. a) zákona o azylu zastaveno, neboť žalobce svým podáním ze dne 6. 10. 2003 vzal svoji žádost o udělení azylu zpět. Žalobce před správním orgánem výslovně prohlásil, že žádost o udělení azylu, kterou podal dne 29. 1. 2001, bere zpět. Svým vlastnoručním podpisem stvrdil, že tento úkon učinil dobrovolně a z vlastního rozhodnutí s tím, že na základě zpětvzetí žádosti o udělení azylu bude ve smyslu § 25 písm. a) zákona o azylu, v platném znění, řízení o udělení azylu zastaveno.

Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobce podal v zákonné lhůtě žalobu k Městskému soudu v Praze, kterou napadl rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu výroku. Žalobce namítl porušení ustanovení § 3 odst. 3, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád), a dále porušení ustanovení § 12 a § 91 zákona o azylu. Žalobce ve své žalobě uvedl, že ke zpětvzetí žádosti o udělení azylu jej vedla skutečnost, že manželka byla dne 19. 9. 2003 znásilněna v Teplicích. Když byl pachatel zadržen po upozornění manželky žalobce v Praze o 3 dny později a po několika hodinách propuštěn, dále se případem nikdo nezabýval. Jak pražští, tak i tepličtí policisté pak jednali s manželkou žalobce opovržlivě. Souběh těchto událostí, pocit křivdy a bezpráví vedly žalobce k unáhlenému rozhodnutí vzít zpět žádost o azyl. O žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 7. 2004, č. j. 8 Az 204/2003 - 19, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl,

že řízení o udělení azylu bylo v souladu s platnou právní úpravou podle § 25 písm. a) zákona o azylu zastaveno, neboť žadatel o udělení azylu vzal svoji žádost o udělení azylu zpět. Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze, jež byl doručen dne 20. 9. 2004, podal žalobce dne 22. 9. 2004 kasační stížnost.

Kasační stížnost byla podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je přípustná, neboť se opírá o kasační důvody podávané z § 103 odst. 1 písm. b) a e) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 s. ř. s., vázán podle § 109 odst. 3 s. ř. s. jejími důvody, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a e) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že Městský soud v Praze při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry městského soudu a shodně s tímto soudem má za to, že byly splněny podmínky pro zastavení řízení o udělení azylu podle § 25 písm. a) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se řízení zastaví, jestliže žadatel o udělení azylu vzal žádost o udělení azylu zpět. S námitkami stěžovatele se Městský soud v Praze náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozsudku vypořádal.

Námitku stěžovatele týkající se psychického rozpoložení v době, kdy vzal svým podáním ze dne 6. 10. 2003 svoji žádost o udělení azylu zpět, nelze přijmout, neboť jeho projev vůle - zpětvzetí žádosti o udělení azylu, nevzbuzoval pochybnosti a sám stěžovatel svým vlastnoručním podpisem stvrdil, že tento úkon učinil dobrovolně a z vlastního rozhodnutí, a proto správní orgán, na němž nelze spravedlivě požadovat, aby zkoumal psychické rozpoložení účastníka řízení, ve smyslu platné právní úpravy řízení zastavil podle ustanovení § 25 písm. a) zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Městský soud v Praze nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Uplatněný stížnostní důvod podle § 103 odst. 1

písm. e) s. ř. s. je v daném případě irelevantní, neboť kasační stížnost byla podána do pravomocného rozhodnutí Městského soudu v Praze, kterým byla žaloba zamítnuta, nikoliv však do rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu